

men hvis der er god Villie fra alle Sider, maatte det kunne ordnes inden Samlingens Udløb.

Ved det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) indbragtes forleden Dag her i Tinget et Andragende fra Dansk Fiskeriforening. Dette Andragende, som fremsendes paa 5 Fiskeriforeningers Vegne, nemlig Fiskeriforeningerne i Taarbæk, Skovshoved, København, Kastrup og Dragør, gaar i Korthed ud paa at søge Staten om Hjælp og Støtte i Anledning af den Situation, Fiskerne er kommet i ved Minespærringerne i Øresund og Køgebugt. Da jeg repræsenterer i alt Fald de 2 af de 5 Fiskeriforeninger, idet de ligger indenfor min Valgkreds, vil jeg gerne give dette Andragende en anbefaling med paa Vejen. Jeg ved af Selvsyn og af Erfaring derude fra, at Fiskerbefolkningen ved Øresund er uhyre uheldigt stillet i Øjeblikket og i højeste Grad ser sine økonomiske Vilkaar truede, fordi den, som Forholdet nu er paa Grund af Minespærringen og Krigstilstanden i det hele taget, bogstavelig talt er afskaaret fra at udøve sit Erhverv. Der er lagt Fiskerne saa mange Hindringer i Vejen, at det er vanskeligt for dem at drive deres Erhverv i det normale Omfang, og navnlig er de nu paa dette Tidspunkt, da Efteraarssildefiskeriet skulde begynde, henviste til at drive dette Fiskeriovre i Flinterenden, hvortil de kommer, og hvorfra de gaar ad lange Omveje, saaledes at de ikke kan bringe deres Fangst i rette Tid paa Fisketorvet i København, men kommer saa sent med den, at de maa nøjes med at faa de smaa Efterpriser, saa det forekommer mig, at der er nogen Grund for dem til at søge Statens Støtte under disse Forhold. Jeg beder erindret, at en hel Del af disse Fiskeres Eksistens i den kommende Vinter er baseret paa den Fangst, de kan have i Efteraaret, og hvis de nu er afskaarne fra at udøve deres Erhverv i et saadant Omfang, at de kan sikre sig selv og deres Familier i Vinter, maa Statens Hjælp være paakrævet. Det forekommer mig ogsaa, at det fra Lovgivningsmagtens Side er indrømmet, at Staten har en vis Forpligtelse til at yde Hjælp til dem, som paa Grund af Krigssituationen er kommet i Nødstilstand, og det tror jeg for en stor Del er Tilfældet her. Jeg vil

derfor indtrængende henstille dels til den højtærede Landbrugsminister, hos hvem Andragendet har været og vistnok er blevet afslaaet, dels til Finansudvalget, til hvem det er henvist, at se velvilligt paa denne Sag og, for saa vidt der kunde findes en Udvej, yde disse Fiskere saa megen Støtte, at de uden Bekymring kan se den kommende Vinter i Møde.

Udenfor Rammen af det, jeg har sagt, vil jeg gerne fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger. Der er under denne første Behandling af Finansloven fra forskellige Sider udtalt Ønsket om, at den Samfølelse, som der kaldes paa fra mange Sider i vort Folk, maatte finde sit Udtryk gennem den danske Rigsdags Forhandlinger. Jeg er overbevist om, at der ude i det danske Folk er ved at fremvokse et stærkt Ønske om, at i den Situation, hvori vi nu befinder os, bør vi lægge alle Parti-stridigheder til Side og som Nation samle os om den ene alt andet overskyggende Opgave, ved alle til Raadighed staaende Midler at bevare en streng og ligelig Neutralitet. Men jeg er ikke sikker paa, at dette Ønske om foreløbig at lægge Parti-stridighederne til Side finder ubetinget Sangbund her inde. Under de Forhandlinger, vi har ført, siden Rigsdagen traadte sammen, er der faldet Udtalelser, der ikke har været Udtryk for den Samfølelse og den Samhørighed, der burde besjæle enhver Politiker, der føler sit Ansvar. Jeg vilde ønske, at vi her inde, hvor forskellige vore Anskuelse om mange Ting end kan være, dog alle vilde erkende dette ene, at meget af det, vi ansaa som staaende urokelig fast, har vist sig at vakle og falde, da det blev sat paa alvorlig Prøve. Kunde vi alle naa til Erkendelse heraf, og vilde vi alle som alvorlige og ansvarsbevidste Mænd vedstaa vore Handlinger og Afstemninger herinde uden at gøre Forsøg paa at besmykke, bortforklare eller bortfortolke dem, tror jeg, der vilde være vundet et stort Skridt frem i Retning af, at vi, naar Forfatningssagen skal endelig afgøres, kunde forhandle som Mænd, der ikke møder hinanden med Mistro, men med Troen paa, at vi alle vil en Løsning af den store Sag paa det eneste forsvarlige Grundlag, at skabe en ny Forfatning ikke for et eller flere Partier, men for hele det Folk, der